

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **U. D.**, zast. JUDr. Jekatěrinou Sochorovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Dlouhá 16, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 5. 2005, č. j. 24 Az 219/2004 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyně stěžovatele JUDr. Jekatěrině Sochorové, advokátky, **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 18. 3. 2004, č. j. OAM-1038/VL-20-08-2004. Tímto rozhodnutím bylo zastaveno řízení o udělení azylu podle § 25 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), a to z důvodu zpětvzetí žádosti o azyl.

Samostatným podáním stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu v cizím jazyce (pravděpodobně v jazyce ruském – pozn. Nejvyššího

správního soudu), kterou na výzvu soudu následně předložil i v jazyce českém. V žalobě přitom zejména uvedl, že souhlasí s tím, že podal žádost o zastavení řízení, avšak podával ji za situace, kdy měl strach, že může být v případě zamítnutí žádosti vyhoštěn do vlasti. Uváděl, že vlast opustil z vážných důvodů, pro které odkazoval na obsah správního spisu. Požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě byla žaloba zamítnuta. Soud v odůvodnění zejména uvedl, že ze spisu vyplynulo, že stěžovatel vzal dne 18. 3. 2004 žádost o udělení azylu zpět. Soud dovodil, že správní orgán tak postupoval v souladu se zněním ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu, pokud řízení zastavil. K tomuto uvedl, že skutečnost, že stěžovatel později svůj krok přehodnotil, nemůže mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel obsáhlou kasační stížnost, a to z důvodu vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti přitom uváděl, že soud měl zkoumat jeho psychický stav i stres, na jehož základě vzal žádost zpět. Dovožoval, že soud měl žádost vrátit žalovanému k posouzení příčin, na základě kterých opustil vlast; k tomuto uváděl, že v Čečensku byl pronásledován státními orgány Ruské federace. Pro podporu tohoto závěru odkazoval na zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie, ze které obsáhle citoval pasáže o pronásledování.

Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Navazujícími podáními požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 8. 2005, č. j. 24 Az 219/2004 – 44, byla stěžovateli ustanovena zástupkyně - JUDr. Jekatěrina Sochorová, advokátka, se sídlem v Praze 1, Dlouhá 16, která doručila následně soudu podání, ve kterém s odkazem na skutečnost, že od stěžovatele neobdržela žádné další pokyny, toliko vyslovila, že se ztotožňuje s podanou kasační stížností.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Dále uvedl, že se neztotožňuje se stěžovatelovými námitkami stran zkoumání jeho duševního a psychického stavu v době, kdy vzal stěžovatel žádost o udělení azylu zpět. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec

má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Napadené rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud přezkoumával v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu v platném znění se řízení zastaví, *jestliže žadatel o udělení azylu vzal žádost o udělení azylu zpět.*

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 12. 3. 2004 žádost o udělení azylu. Stejně tak však ze spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 18. 3. 2004 u Ministerstva vnitra České republiky předvyplněné podání nazvané „Zpětvzetí žádosti o udělení azylu“, ve kterém výslovně prohlásil, že žádost o udělení azylu, kterou podal dne 12. 3. 2004, bere zpět, přičemž potvrzuje, že tento úkon učinil dobrovolně z vlastního rozhodnutí, a že bere na vědomí, že na základě tohoto zpětvzetí bude řízení o udělení azylu zastaveno. Text zpětvzetí byl vyhotoven současně v českém a ruském jazyce. Toto zpětvzetí stěžovatel, a to jak v české, tak v ruské jazykové verzi, vlastnoručně podepsal.

Ze soudního spisu přitom vyplývá, že stěžovatel svůj úkon, resp. projev vůle při zpětvzetí žádosti o udělení azylu, pokud jde o jeho dobrovolnost, srozumitelnost či vážnost, nijak nezpochybňoval. Jediným argumentem stěžovatele, resp. vysvětlením, proč vzal svoji žádost o udělení azylu zpět, v podané žalobě bylo, že se obával toho, že pro případ eventuálního zamítnutí jeho žádosti bude vyhoštěn do země původu. Později svůj krok přehodnotil.

Nejvyšší správní soud za tohoto stavu věci konstatuje, že Krajský soud v Ostravě při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. a) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se *řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu vzal žádost o udělení azylu zpět.* S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Ostravě náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozsudku vypořádal.

V situaci, kdy stěžovatel vzal svou žádost o udělení azylu bez jakýchkoliv pochybností zpět, postupoval podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný správní orgán správně, pokud řízení zastavil. Krajskému soudu v Ostravě, a ani žalovanému správnímu orgánu, přitom nelze vytýkat, že se za této situace nezabývaly psychickým či fyzickým stavem stěžovatele, jak stěžovatel namítal v kasační stížnosti, neboť jim nic takového za daného stavu věci ani nepříslušelo.

Pro podporu svých závěrů odkazuje Nejvyšší správní soud i na svou konstantní judikaturu v této věci, kdy např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2005, č. j. 6 Azs 483/2004 vyplývá, že *jestliže žadatel o udělení azylu vezme svoji žádost o udělení azylu zpět, jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 325/1999 Sb. Nevzbuzuje-li projev vůle žadatele o udělení azylu pochybnosti o tom, že jde skutečně o zpětvzetí žádosti o udělení azylu, které žadatel učinil dobrovolně a z vlastního rozhodnutí, je jeho psychické rozpoložení v době, kdy učinil tento úkon, irrelevantní.*

Za této situace je již posuzování důvodů pro udělení azylu namítaných stěžovatelem nadbytečné a Nejvyšší správní soud se proto již nezabýval dalšími námitkami stěžovatele, obsaženými v kasační stížnosti a vztahujícími se k tvrzenému pronásledování stěžovatele v zemi původu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele, JUDr. Jekatěrina Sochorová, byla ustanovena soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 a § 60 odst. 1 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označené zástupkyni za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 2150 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby (á 1000 Kč - § 11 odst. 1 b/ a d/ ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ cit. vyhlášky) a dvou režijních paušálů (á 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu